

ملالی جویا ، ۳ اسد ۱۳۹۵

بار دیگر قلب وطن ما با خون صدها هموطن بی‌گناه رنگین گشته همه ملت را در سوگ نشانیید. صرفاً تسلیت و غم‌شریکی نمی‌تواند درد جانکاه فاجعه‌ای را که وحشیان عصرحجری و پلید در دهمزنگ مرتکب شدند، تسکین بخشد.

جویدار خون جاری شده در دهمزنگ باید به ملت ما درس هشیاری و بیداری دهد. حرکت دادخواهانه‌ای که علیه تبعیض و بی‌عدالتی راه افتید، از همان ابتدا با حضور خاینانی چون محقق، خلیلی، دانش، مدبر، شفق و غیره و یک تعداد بلی‌گویان و مهره‌های به‌اصطلاح «روشنفکر» و جوان‌شان در مسیر منافع گروهی و فردی این ارادل منحرف گشت. همانهایی که از «خط قرمز» و این و آن سخن می‌گفتند در نهایت با ستمگران و غارتگران ارگ معامله کرده مردم را در میدان رها و طعمه انتحاریون ساختند.

هموطنان هزاره ما باید از شهادت بیش از هشتاد انسان معصوم این درس را فراگیرند که فقط زمانی می‌توانند به خواستهای انسانی و برحق‌شان برسند که ابتدا با معامله‌گران خاین و تیکه‌داران قوم که چندین دهه‌است بر شانه‌های زخمی‌شان سوار اند تسویه حساب کنند. جنبشی که در سطح رهبری آن عناصر صادق، مردمی، پیشرو و عاری از گند واپستگی و ارتجاع جا نداشتند، خواهی نخواهی در نیمه‌راه دزدیده شده از مسیر اصلی منحرف می‌گردد. این را خون و درپردری میلیون‌ها انسان در تاریخ وطن ما و جهان به اثبات رسانیده است.

هرچند ظاهراً «داعش» مسئولیت این حمله را به عهده گرفت، اما پرسش‌های بی‌پاسخ فراوانی درین مورد موجود است که حکومت شاریده ع و غ باید به آنها پاسخ دهد. اینان می‌توانند برای عبور و مرور شش میلیون باشند کابل موانع ایجاد کرده تردد در شهر را مانع شوند، اما چگونه‌است که توان مهار چند انتحاری را ندارند؟ از اینگونه حوادث دردناک فقط می‌توان این را درک کرد که عناصری از درون حاکمیت با تروریست‌ها همدست اند.